

РЕШЕНИЕ

ПРЕПИС

№ 88, гр. Добрич, 28. 03. 2012г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ДОБРИЧКИЯТ ОКРЪЖЕН СЪД, гражданско отделение, в закрито заседание на двадесет и осми март две хиляди и дванадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ : ГАЛАТЕЯ ХАНДЖИЕВА
ЧЛЕНОВЕ : ДЕСИСЛАВА НИКОЛОВА
ЕЛИЦА СТОЯНОВА

Разгледа докладваното от съдия Елица Стоянова в гр. д. № по описа за 2012г. и за да се произнесе, взе следното предвид:

Съдебното производство е образувано по реда на чл. 435 ал. 1 от ГПК, по жалба от вискателя против постановление от 26. 01. 2012г. на , вписана под на КЧСИ, с район на действие , по изп. д. № , в което е обективизирано отказа на съдебния изпълнител да насочи изпълнението върху движими вещи, обект на особен залог чрез конституиране на приобретателите им като длъжници по делото. В жалбата са изложени оплаквания на неправилност на отказа на съдебния изпълнител. Незаконосъобразни били мотивите му, че разпоредбата на чл. 13 ал. 1 от ЗОЗ имала материалноправен характер, тъй като принудителното изпълнение се движело по правилата на ЗОЗ и нормите на ГПК се прилагали субсидиарно, доколкото правна норма на ЗОЗ препращала към тях. Изложеното налагало извода, че чл. 13 ал. 1 от ЗОЗ бил разпоредба с процесуалноправен характер и съдебният изпълнител следвало да се съобрази с нея, като удовлетвори искането на вискателя – жалбоподател, да насочи принудителното изпълнение върху имуществото на трето лице.

Длъжникът по изпълнението като едноличен търговец с фирма , със седалище и адрес на управление , не е депозирал писмен отговор по реда на чл. 436 ал. 2 от ГПК.

В мотивите си, дадени в съгласие с чл. 436 ал. 3 от ГПК, съдебният изпълнител е изложил становище за неоснователност на подадената жалба, тъй като банката – вискател настоявала за предприемане на действия по принудително изпълнение върху лица, различни от зложния кредитор по ЗОЗ, против които не разполагала с изпълнителен титул. Законът за особените залози не съдържа изрична разпоредба, нито препращал към чл. 429 от ГПК относно субективните предели на изпълнителния лист, поради което съдебният изпълнител счита, че вискателят не разполага с изпълнителен титул против третото лице, съответно няма основание за предприемане действия по принудително изпълнение против трето по изпълнението лице.

Жалбата е подадена в срока по 436 ал. 1 от ГПК, от легитимирано лице, поради което е допустима. Относно основателността и, Окръжният съд намира следното:

Производството по изп. д. № _____ по описа на ЧСИ _____ с район на действие ДООС е образувано по молба от процесуалния представител на _____, ведно с потвърждение за вписване в Централния регистър за особените залози, че съгласно чл. 32 ал. 3 от ЗОЗ вискателят пристъпва към изпълнение върху движимо имущество, собственост на длъжника _____, върху което е вписан договор за залог по ЗОЗ.

Видно от приложените към молбата книжа, на 06. 06. 2007г. между _____ и _____ гр. _____ е бил сключен договор да банков кредит „Малки и средни предприятия“, по силата на който кредитополучателят се е задължил да осигури учредяване на особен залог върху движими вещи. Такъв договор за особен залог върху движими вещи, а именно: влекач, марка „МАН 19 463 ФЛТ“, с рег. № ТХ 56 76 РХ, двигател № 3988254011В281 и рама № WМАТ32W627M219175, цвят син; товарен автомобил, м. „МАН 25. 472“ с рег. № ТХ 19 20 СХ, двигател № 378648079Б181 и рама № WМАF06366W017752, цвят бял/ кафяв; полуремарке „Самосвал“ с рег. № 1993 ЕХ, идент. № 2054, цвят зелен; ремарке за товарен автомобил „Самосвал“ с рег. № ТХ 2061 ЕХ, идент. № 3711, цвят бял/ кафяв, е бил сключен между страните по договора за банков кредит на 06. 06. 2007г. Първоначалното вписване в Централния регистър на особените залози е под № _____ от 19. 06. 2007г.

На 11. 11. 2011г. заложникът кредитор _____, вписал в Централния регистър за особените залози заявление за вписване на пристъпване към изпълнение, по което било образувано изп. д. № _____ г. по описа на ЧСИ _____

Видно от изготвения по изпълнителното производство протокол за принудително предаване на движими вещи, вещите, върху които е учреден особен залог и описани по – горе, не са били открити в държане на длъжника. При извършената справка съдебният изпълнител е установил, че товарен автомобил, м. „МАН 25. 472“ с рег. № ТХ 19 20 СХ, двигател № 378648079Б181 и рама № WМАF06366W017752, цвят бял/ кафяв и ремарке за товарен автомобил „Самосвал“ с рег. № ТХ 2061 ЕХ, идент. № 3711, цвят бял/ кафяв, са били продадени от длъжника през 2006г., т. е. преди сключването на договора за особен залог. По отношение на останалите две вещи: влекач, марка „МАН 19 463 ФЛТ“, с рег. № ТХ 56 76 РХ, двигател № 3988254011В281 и рама № WМАТ32W627M219175, цвят син и полуремарке „Самосвал“ с рег. № 1993 ЕХ, идент. № 2054, цвят зелен, то длъжникът се разпоредил с тях, сключвайки на 28. 12. 2007г. договор за покупко – продажба на МПС с _____ от гр. София.

В тази връзка и с молба, вх. № _____ / 01. 02. 2012г. вискателят _____ чрез процесуалния си представител, е претендирал съдебният изпълнител да предприеме действия по принудително предаване на движимите вещи, предмет на особен залог, спрямо лицата, придобили собствеността върху същите. С атакуваното постановление по изп. д. № _____ / 2011г. съдебният изпълнител _____ отказал предприемането на действия по принудително изпълнение против лицата, приобретатели на имуществото, върху което е учреден особен залог в полза на вискателя, тъй като правата на заложникът кредитор са непротивопоставими на приобретателите на имуществото преди вписване на особения залог. По отношение на приобретателя на имуществото, което е било собственост на длъжника към момента на вписване на особения залог, то съдебният изпълнител е приел, че

разпоредбата на чл. 13 ал. 1 от ЗОЗ, съгласно която всяко лице, на което залоget може да бъде противопоставен, придобива правата върху заложеното имущество, обременени със залога, и има положението на залогодател, има материалноправен, а не процесуален характер. В тази връзка заложният кредитор не може да се ползва от разпоредбите на ЗОЗ за принудително изпълнение по облекчен ред, а следва да се снабди с изпълнителен титул против третото лице – приобретател на заложеното имущество. Въз основа на тези съображения съдебният изпълнител е отказал насочването на принудителното изпълнение срещу трети лица, приобретатели на имуществото, предмет на особен залог по ЗОЗ.

Мотивите на съдебния изпълнител изцяло се споделят от настоящия съдебен състав като законосъобразни, обосновани и правилни.

По отношение на имуществото – товарен автомобил, м. „МАН 25. 472“ с рег. № ТХ 19 20 ОХ, двигател № 378648079Б181 и рама № WMAF06366W017752, цвят бял/ кафяв и ремарке за товарен автомобил „Самосвал“ с рег. № ТХ 2061 ЕХ, идент. № 3711, цвят бял/ кафяв, с което длъжникът се е разпоредил през 2006г., т. е. преди сключването на договора за особен залог, то приобретателят на това имущество не отговаря на изискването на чл. 13 ал. 1 от ЗОЗ – не е лице, на което залоget да може да бъде противопоставен и не придобива, дори хипотетично, качеството на „залогодател“ по смисъла на ЗОЗ. Следователно единственият ред, по който заложният кредитор би могъл да насочи взискането си към това лице по отношение заложеното имущество е посредством снабдяването с изпълнителен титул.

Окръжният съд споделя мотивите на съдебния изпълнител, че разпоредбата на чл. 13 ал. 1 от ЗОЗ има материалноправен, а не процесуален характер, предвид обстоятелството, че самият ЗОЗ, в гл. VII – „Изпълнение върху заложеното имущество“ е предвидил облекчен ред за пристъпване към принудително изпълнение върху имуществото на длъжника, върху което е вписан особен залог. Този облекчен ред ползва заложния кредитор единствено относно срещу залогодателя, но не и срещу трети лица, придобили права върху заложеното имущество – липсва разпоредба в ЗОЗ, която да дава право на заложния кредитор да продължи принудителното изпълнение срещу трето лице – приобретател. Именно в тази връзка следва да се тълкува и разпоредбата на чл. 35 ал. 2 от ЗОЗ, която изрично предвижда, че към събиране на равностойността на заложеното имущество се преминава само в случай, че то или някаква част от него не бъдат намерени у залогодателя. Следователно законодателят изрично предвижда, че в случай, че длъжникът се е разпоредил изцяло или отчасти със заложеното имущество, т. е. заложният кредитор може да се удовлетвори по облекчените правила по ЗОЗ единствено посредством събиране равностойността на имуществото от залогодателя, но не предоставя такава процесуална възможност против приобретателя на заложеното имущество. Другата процесуална възможност, на разположение на заложния кредитор, е да насочи принудителното изпълнение върху приобретателя по общия ред на ГПК, след като се снабди с изпълнителен титул против него.

В изложениия смисъл са и мотивите на съдебния изпълнител, обективирани в атакуваното постановление от 20. 01. 2012г. Последното е законосъобразно, правилно и обосновано и следва да бъде потвърдено.

Водим от горното и на основание чл. 437 от ГПК Добричкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА постановление от 20. 01. 2012г. по изп. д. №
по описа на ЧСИ. с район на действие ДОС, вписана
под № на КЧСИ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: (11)

ЧЛЕНОВЕ: 1. (11)

2. (11)

РЕШЕНИЕТО ВЛЯЗЛО
В СИЛА НА 28.03.12

ВЯРНО С ОРИГИНАЛА
Секретар: